

Wõta ja loe!

Dr. R. Heitmanni
nim. ENSYKLOP
Raamatukogu

№ 1. — 1933.

Sest on küll!

Sest on küll! Sammugi enam! Küllalt juba sellest alaväärtuslikust elust, mis ei rahulda sind ennast ega teisi, veel vähem Jumalat. Kas ei ole su südamel olnud ammugi igatsus parema ilusama elu järele? See igatsus on Jumalast antud iga inimese südamesse. Kuigi seda maetakse patude ja maailma himude kõnna alla, siiski elab ta ja puhkeb tihti lõhkele.

Küllalt sellest! Küllalt juba lohistamisest massiga kaasas, iseloomutult, tahtejõutult. Ja kuhu see viimaks välja viib? Kes massist on lastud endid juhtida ja viia on aina saanud allapoole kistud, sest rahvas on kui vesi, mis voolab madalamate paikade poole. Mässi huvid on madalad huvid. Kes massiga kaasa lähewad, muutuvad madalaks ja peawad waluga nägema, kuidas ta puhtamad ja õilsamad väärtused saawad porri ja soppa tallatud ning aated ilusamad leiawad enneaege hana mülgastes.

Elu, mida elanud oled on wast kõike muud, kuid mitte iialgi mehine, ifeseisew, eeskujulik, puhas. See pole väärt eluks nimetadagi. Pettlikud on kõik elulõbud ja rõõmud, neis ei leia rahu hing, ainult hetkelist hurmaruust wõiwad nad tuua, kuid seda suurem on tust selle järel.

„Olen wäsinud eluwalest!“ õhtab kuulus Soome luuletaja Gino Leino enne surma ühes oma luuletises. „Tahaksin taas lapsi kombel uskuda ja paluda!“ Wäsis inimhing viimaks ometi kõigest sellest wälisest särast, mille taga on waid mäda ja mustus, wäsis ekslemisest ja joomisest maailma kaewudel, mille wesi hinge jänu ei kustuta, nagu oleks seda wõimatu mere weega kustutada. Ja ainukeleks teeks jääb ifka waid — tulla tagasi lapseõlwe usu juurde, otsida kisenawas jänus armu, andestust ning rahu Lunastajalt, paluda nagu ja, wõib olla, lapseõlwe palusid puhkama heites, nii südamlikult ja lihtsalt.

„Mul hakkas omalgi häbi ja piinlik, et see pole kellegi mehe tegu!“ kaebas teegi haritud noormees peal lõbustuse õõ, kui tuli koltunud ja wäsinud näoga järgmisel hommikul ametisse. Süda mõistis huffa, rahust ja rõõmust polnud juttugi. „Kuid ma ei ole saanud paremaks. Dotan, et tuleks nagu ifeenesest üks pööre mu juures,“ jatkas ta.

Seal oli äratundmine, et tee wale on ja allamäge wiib, südametunnistus tegi etteheiteid, kuid mis puudus, see oli — m e h i f u s welda: Küllalt, sellest, mitte sammugi enam edasi wale teel. Müüd annan elu

Jumalale, algan uut elu! Ja mööduvad päewad — tagajärjetud, madalas elus.

Õied ehk juba kurgust saadik täis sellest elust, siis ära ahni enam maailma kaewudel, waid tee täispööre Jumala poole. Ta tahab sind aidata, ülestõsta wanast elust ja teha sinust uue inimese. Ära alga uut aastat wanas elus, waid astu ka uude ellu. Tee täielik lahutus. Wõta kõik wanad arwed kottu, selgita need Issanda ees ja alga uut arwepidamist, täiesti uut. Üksford peab muutus tulema, tulgu see juba nüüd.

„Et ta aega, mis weel üle on, mitte enam ei võta elada inimeste himude järele, waid Jumala tahtmise järele. Sest sellest on küll, et meie minewal eluajal oleme paganate (maailma) tahtmise järele teinud, kui me elasime kõige kiimaluse, himude, joomise, prassimise, jootude ja hirmsa wõdrajumala teenistuse sees. See on nende meelest wõõras, et teie nendega ei jookse sellesama õnnetuma ja wallatuma elu sisse ja nemad teotawad teid... Nemad peawad aru andma sellele, kes walnis on kohut mõistma elawate ja furnute peale!“ 1. Peetr. 4:2—5.

Pilkajad saawad oma palga. Kangelane ei hooli inimeste arwamistest ega punasta iga pilkesõna puhul, ei jookse ka iga tänawapoisi eest pelgu. Jumala tee on kangelastele — jaa sinagi selleks! S.

Mja kasutamine.

Midagi pole kallim kui aeg. See on meile antud, et sellega Jumalat truuwilt teenida, teda austada ja end ette valmistada igamiks. Seega pole ta warandus, mis meie päralt on ja millega wõime ümber käia, kuidas ise tahame. See on pigemini üks talent, mis meie kätte on usaldatud, et sellega kaubelda ja mille üle peame suurele kohutule kord aru andma. Ta on kallis, sest ta lähed ruttu mööda ja on teadmata ta ulatus. Ta möödub kui wälk ja kaob kui uni. Silne päew ei kuulu enam meile, tänane on meie kasutada, kuid kas homset weel üle elame, ei tea me mitte. Aeg, mis kord mööda lennanud, ei pöördu kunagi tagasi. Ennem wõime äralennanud linnu sinni püüda, kui möödnud filmapilk. Kõik hetked meie elus on loetud ja pole kedagi, kes neid saaks pikendada. Iga tund wiib meid lähemale, kas taewale, wõi põrgule. Tõsine kristlane on kiisi ajaga, sest et ta hindab seda. Ta kardab selle kaotust ning kasutab seda ainult heaks otstarbeks, oma kohuste täitmiseks Jumala ja inimeste wastu.

„Pidage aega kalliks!“ Gew. 5:16.

„Sinu käes on kõik mu aeg.“ Paul. 31:16.

Mta ei taha surra!

Mõtlemapanew elamus:

Reegi jutlustaja oli palutud surija noormehe juurde. Ta läks. Kuid, kui ta tahtis noormehele rääkima hakata, kisenas see:

„Minge minema! Ma ei waja teie jutlusti! Ma ei mõtle surmale, ja kui ma kord surema pean, siis suren nii nagu olen elanud.“

Samal hetkel astus arst sisse ja haige ütles talle:

„Do, õelge mulle, et ma mitte surema ei pea, sest ma ei taha surra!“

„Minu waene sõber,“ vastas arst, „ma ei wõi Teile mitte wale-tada, Teie hing on warsti Teie Jumala juures.“

„Minu Jumala juures?“ hüüdis haige. „Mul pole mingit muud Jumalat, kui maailm. Olen ära heitnud endised mõjud ja weendumused alla rõhunud. Olen Jumala vastu pööranud, oma ema palweile vastu seisnud ja nüüd ütlete Teie mulle, et ma surema pean. Teate, härra doktor,“ jatkas ta õudse häälega, „teate, mis see tähendab? Kui ma suren, pean ma põrgu sõitma. Do, wõtke oma sõna tagasi! Õelge, et ma mitte surra ei pruugi, sest ma ei wõi, ma ei taha surra. Jaa, sina oled mind sellele teele wiinud ja kuuled sa isa, arst ütleb mulle, et ma pean surema. Do, kasi minema,“ kirjendas ta, „ma ei taha surra!“

Terwe needusõnade uputus tuli üle ta palawikuliste huulte, nii hirmsad, et ema jõuetult kofku warises ja ära kanti teise tuppa, kuna aga uskmata isa otsaessi-le juured higipisarad hirmust ilmusid. Kuibas pidi ta süda sel tunnil werd tilkuma, kui ta andekas poeg wandudes ja needes patjadele tagasi langes ja — suri! Läks needes igawikku.

Uskmata isa külw oli wilja kannud — õudset wilja.

Kalliks läinud pilkamine.

Möödunud suwel sõitis W. linnast noor usklik tätarlaps maale kellegi peremehe juure teenima. Peremees oli usuwastane, kes katjus kõigiti teotada usku, Jumalat ja usklikke. Ühel päewal kiskus ta teinija käest ära Uue Testamendi sõnadega: „Minu majas seda raumatut ei tohi lugeda. Sügisel ära minnes wõid kätte saada.“ Weel kaugemale läks toores mees jõleduses. Kord Jumalat teotades ütles ta: „Ma wõin anda oma kaks kõige paremat hobust Kristusele ratsasõiduks, las lafeb mööda maailma!“

Mees ei armanudki, et need sõnad talle nii kalliks maksma lähe-wad. Samal nädalal, kest kõige kiiremat põllutööd surid mõlemad ta hobused, nii terwed kui nad ta enne olid.

Sea wahetus.

Kui Oliver Cromwel lord Yorkminster katedraali Inglismaal kü-lastas, nägi ta ühes kiriku osas hõbedast 12 apostli kujusid. Ta läks ligemale, waatles ja küsis siis:

„Kes on need mehed siin?“

Talle wastati, et need on 12 apostlit, mis peale ta kofe käskis neid maha wõtta, õeldes:

„Laskem neid ringi rännata ja head teha.“

Kii mõeti kujud maha, tehti peeneks ja walati neist raha.

Kui paljude warandused seisawad kasutamata, protfentide protfente kandes. Kui palju parem oleks lasta seda ringi käia ja head teha — aidates ligemisi hädas ja ehitades üles jumalariiki. Oo, kuidas pannakse rõhku wälise toreduse peale, kuna selles ulatuses saaks paremat forda saata, mille eest paljud piisafilmil tänaksid.

Kii seisawad ka mitmete anded kasutamata — oo, pane nad tege wusesse ja teeni Jumalat ning kaasinimesi.

Maailm ei waja külme kujud, kui hiiigawad nad ka oleksid, waid inimesi, kes alla astuksid aitama, head tehes leiaksid oma olemise mõtte. See on õige apostlik usk ja teenistus. —

Mitte peenelt wäljatõstatuid ja tardunuid õpetusi, waid sooje südameid, aitawaid käsi ja läkituseks walmisolewaid jalgu wajame. Jumala ees maksab usk, mis armastuse läbi tegew on.

„Laskem neid ringi käia ja head teha!“

Kõige odavam lehelehest on

„Wõta ja loe!“

Jumub 2 korda kuus ja maksab aastas ainult 50 f. Telli ta endale ja teistelegi 1933 aastaks. Tellimisi võib saata ka postmarkides kirjaga,

Wiisil: Wõtke hästi, kui find Jumal. R. 65.

Anna südant Jeesu kätte, Usk, mis ta töötand, Keed, kes tema juure läinud, Pole häbi sisse saand.

Koor: Mina loodan, kindlast' loodan Tema töötuste peal'.

Mina loodan, kindlast' loodan Tema töötuste peal'.

Anna patud Jeesu kätte, Mis su südant koormawad. Ta find tahab puhtaks pesta, Et sa lumivalgeks saad.

Anna mured Jeesu kätte, Tema muretseb su eest; Läheb tee ka orust läbi. Et ta iial lahku sult.

Anna elu Jeesu kätte, Ta su elu uuendab; Ta on maa ja taewa Isjand, Kõik su hing ta armust saab.

Wiisil: Hinge peinte. 57.

Jeesus, meie eel Kõi ja elu teel, Siis su järel wiibimata Käime ilma kõikumata, Kuni ja meid siit Kodumaale wiib.

Tuleb kannata, Siis meid kinnita. Meie kaebada ei taha, Olgu põli kuigi paha. Wiimaks ristitee Wiib ju sinule.

Olgu oma piin Meile koormaks siin, Olgu waluks wenna häda, Awita meid kanda jeda, Tee meid kõigiti Kindlaks ojsani!

Toimetaja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind 2 senti; 10 tütti — 15 senti. Jumub 2 x kuus. Maksab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f. Tellige, lewitage ja paluge! Loetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — Pääfese 5—7, Tallinn. Tellida võib ka Briti ja Wälisim. Piiblitsektist, Rataskaewu 4, Tallinn; sealsamas saada ka igasuguseid piibleid ja piibliosi.

R.-Ü. „Rülmaja“ trükk, Keilas 1932.